

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

PUŤOVÁNÍ OHNIVÉHO MĚSÍCE

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci SUPEREDICE: Putování Ohnivého měsíce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

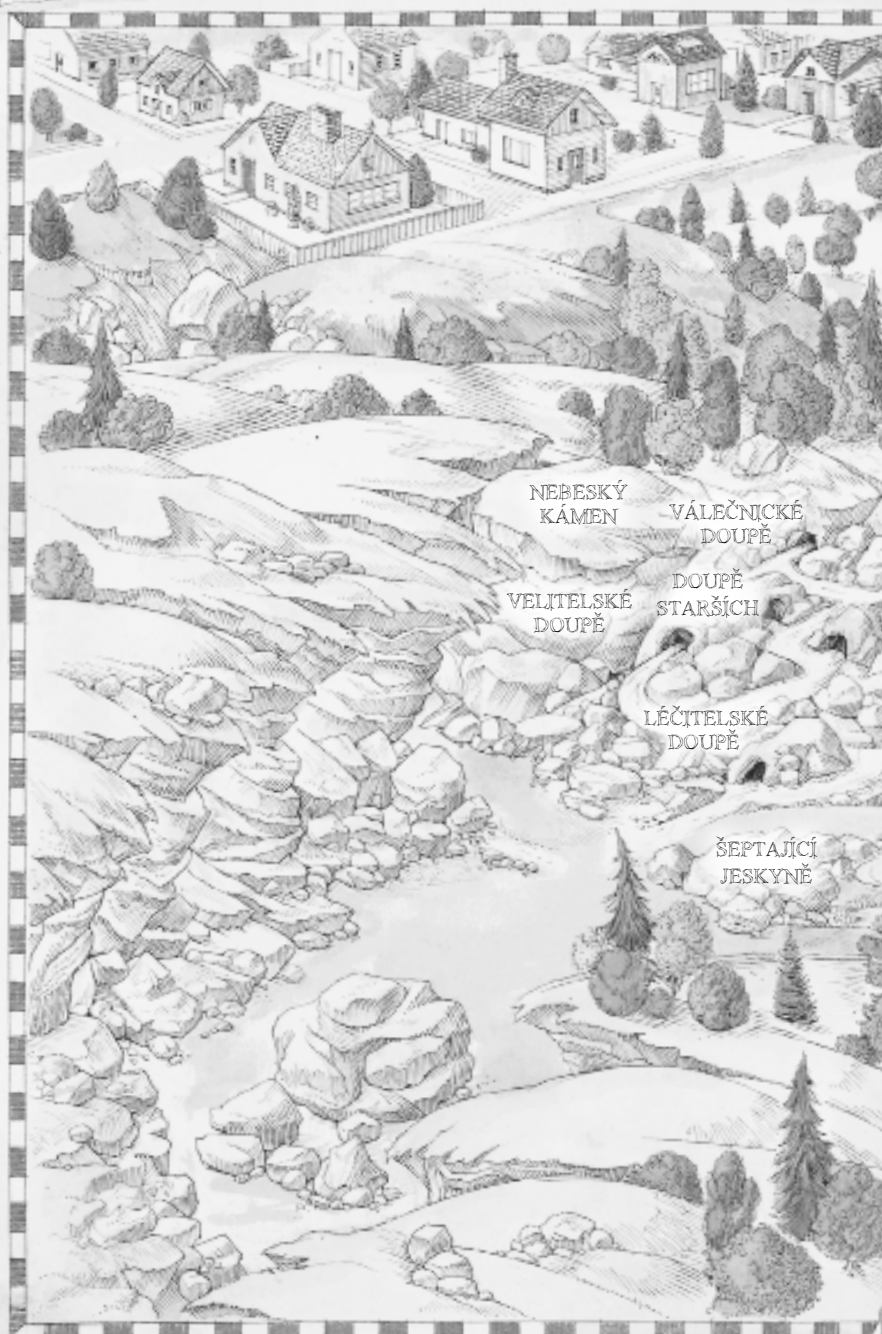
Erin Hunterová

**Kočičí válečníci – SUPEREDICE:
Putování Ohnivého měsíce – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Albatros

NEBESKÝ
KÁMEN

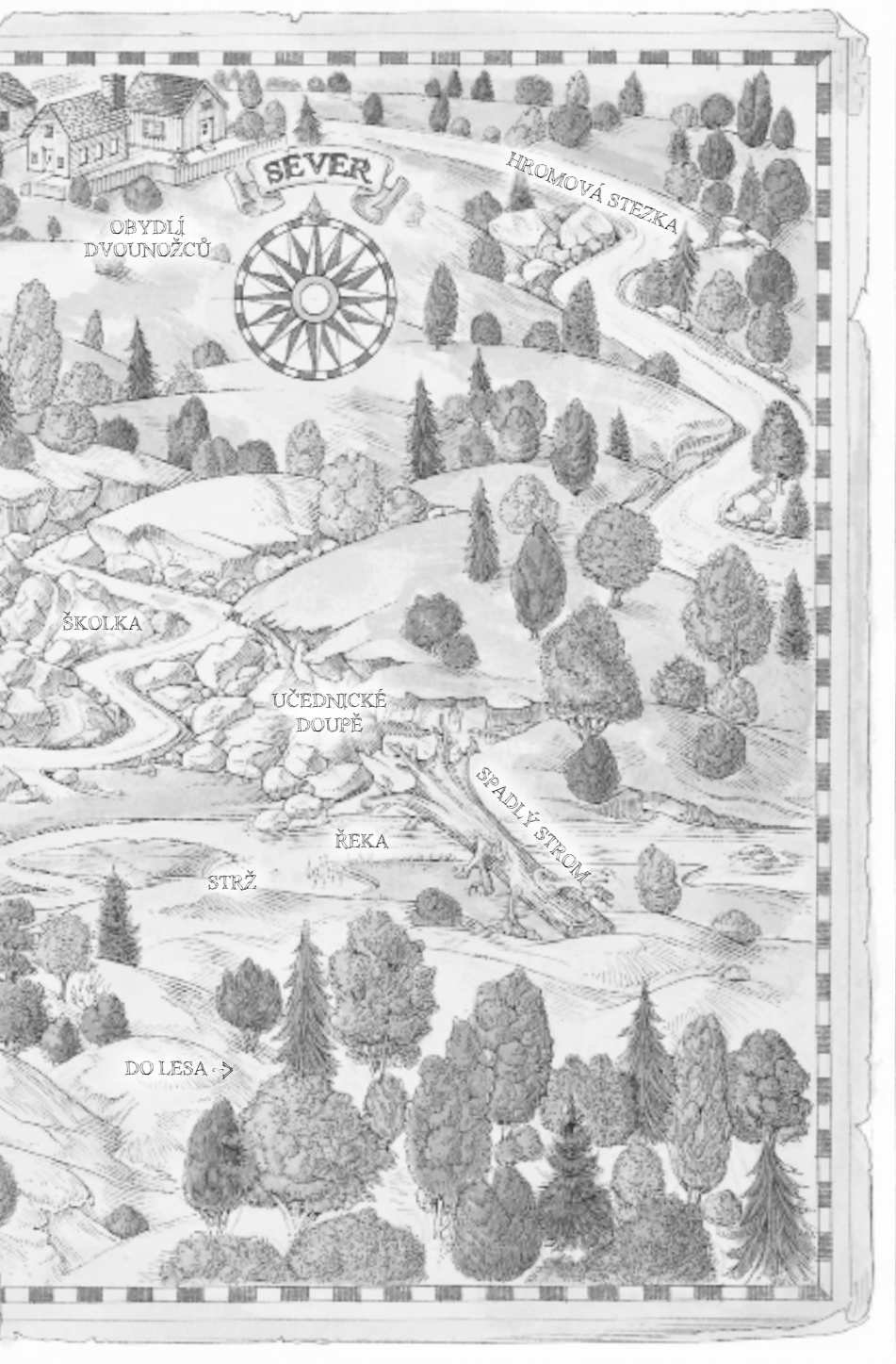
VÁLEČNICKÉ
DOUPĚ

VELITELSKÉ
DOUPĚ

DOUPĚ
STARŠÍCH

LÉČITELSKÉ
DOUPĚ

ŠEPTAJÍCÍ
JESKYNĚ

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové.

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

SUPEREDICE

PUTOVÁNÍ
OHNIVÉHO MĚSÍCE

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors Super Edition: Firestar's Quest
© Working Partners Limited, 2007
Translation © Beata Krenželoková, 2022
Cover art © Owen Richardson, 2019
Cover design © Ellice M. Lee, 2019
Interior art © Owen Richardson, 2015
Map art © Dave Stevenson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-06909-8
ISBN e-knihy 9788000069296 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 9788000069302 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 9788000069319 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

OSTROTLAPKA – učedník

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhou srstí

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOUŘI A KOČKY BEZ KOŤAT)

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

HNĚDUNKA – učednice

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

DEŠTÍK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

SAZÍNEK – učedník

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrýma očima

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

OSTROTLAPKA – tmavohnědý kocourek s jantarovýma očima

HNĚDUNKA – žlutohnědá a bílá kočička s jantarovýma očima

DEŠTÍK – tmavě šedý kocourek s modrýma očima

SAZÍNEK – světle šedý kocourek s jantarovýma očima

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

ZLATKA – světle zrzavá kočka

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

GROŠINKA – kdysi velice krásná kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší kočka z klanu

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

ZLATOTLAPKA – učednice

STARŠÍ

RÝMÁK – malý šedobílý kocour, dříve léčitel

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – starší černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý mourek

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

JEDNOFOUSEK – hnědý mourek

VLNKA – světle šedivá mourka

MATKY

POPÍLKA – šedá kočka

SASANKA – trojbarevná matka

BĚLINA – malá bílá kočka

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPA – podsaditý mourek

HROM – tmavě šedý kocour s jantarovýma očima

PÍRKA – světle šedá kočka s modrýma očima

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

SOUČASNÝ NEBESKÝ KLAN

NEBESKÝ HLÍDAČ – velmi starý tmavě šedý kocour smodrýma očima

LISTOSTÍNKA – krémově hnědá mourka s jantarovýma očima

OSTROŠKRÁB – tmavě zrzavý kocour

KRÁTKOFOUSEK – tmavě hnědý mourek

DEŠTOCHLUP – světle šedý kocour s tmavě šedými flíčky

JETELOUŠKA – světle hnědá kočka s bílým bříškem a nohama

OKVĚTNÍČKA – světle šedá kočka

OZVĚNKA – stříbrná mourka se zelenýma očima

VRABEČEK – tmavě hnědý mourek

TŘEŠINKA – žlutohnědá kočka

SKALÁČEK – černý mourek

ŠALVĚJÍK – světle šedý mourek

MÁTIČKA – šedivá mourka

PLAMÍNEČEK – zrzavý kocourek

MALINKÁ – maličká bílá kočička

STARODÁVNÝ NEBESKÝ KLAN

VELITEL

OBLAČNÝ MĚSÍC – světle šedý kocour s bílými fleky a velmi světle modrýma očima

ZÁSTUPCE VELITELE

KANÍOCAS – zrzavý kocour se zelenýma očima

VÁLEČNÍCI

SVĚTLOUŠKA – světle hnědá mourka

PTAČÍ LETKA – světle hnědá mourka s dlouhým, nadýchaným kožíškem a jantarovýma očima

KAPRAĎOUSHKA – tmavě hnědá mourka

MYŠÍZUBKA – pískově žlutá kočka

ČERNOCHLUP – černý kocour

DUBOTLAPKA – šedý učedník

STARODÁVNÝ HROMOVÝ KLAN

VELITEL

RUDÝ MĚSÍC – tmavě zrzavý kocour

ZÁSTUPKYNĚ VELITELE

FLÍČKA – šedá kočka s tmavšími flíčky

LÉČITELÉ

POŠTOLÍK – tmavě hnědý mourek

KOPŘIVÁK – šedý mourek s tmavě šedými pruhy

STARODÁVNÝ VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

RYCHLÝ MĚSÍC – tmavě šedý kocour

ZÁSTUPCE VELITELE

MLÉČŇÁK – krémově bílý kocour

LÉČITELKY

SKŘIVÁNKA – stříbrnočerná mourka

ZAJEČICE – světle hnědá kočka

STARODÁVNÝ ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

BŘÍZOHVĚZDA – světle hnědá mourka

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

TRNKA – černá kočka

LÉČITELÉ

LEDOVOUS – stříbrnošedý kocour

LIŠČÍ DRÁP – zrzavý kocour

STARODÁVNÝ STÍNOVÝ KLAN

VELITELKA

RANNÍ HVĚZDA – krémově hnědá kočka

ZÁSTUPKYNĚ VELITELKY

HADÍOCAS – hnědý mourek

LÉČITELÉ

KRTEK – malý černý kocour

PRÁZDNOBŘICHÁČ – černobílý kocour

TOULAVÉ KOČKY

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

HAVRAN – hubený černý kocour, jenž bydlí na farmě s Ječmenem

ČMOUHA – baculatý černobílý mazlíček, který bydlí v domě na kraji lesa

LINDA – pěkná hnědá mourovatá domácí kočka, jež žije v bývalém domově Ohnivého měsíce

ÚVOD

Na nebi se vznášel úplněk zalévající les svým ledovým svitem. Listím čtyř obrovských dubů šustil jemný větřík a tlumené světlo i stíny pokrývaly kožíšky mnoha koček, jež se objevovaly pod stromy.

Z křoví lemujícího okraje kotliny se vynořil svalnatý nahnědlý kocour. Rozběhl se přes mýtinu a vyskočil na vrcholek skály, která stála uprostřed.

Tam už čekaly tři další kočky. Jedna z nich, hnědá mourka, se mu na pozdrav uklonila. „Vítej, Rudý měsíci,“ mňoukla. „Jak to v Hromovém klanu vypadá s kořistí?“

„Máme jí hojně, děkuji za optání, Břízohvězdo,“ odpověděl velitel Hromového klanu. „Je u Říčních všechno v pořádku?“

Než stihla Břízohvězda odpovědět, jeden z dalších velitelů ji přerušil zaskřípěním drápů o tvrdý povrch skály. Jeho šedočerný kožíšek vypadal ve svitu měsíce jen jako stín. „Měli bychom zahájit Shromáždění,“ zachraptěl. „Mrháme časem.“

„Ještě nemůžeme začít, Rychlý měsíci,“ mňoukla čtvrtá kočka, jejíž krémově hnědý kožíšek se ve svitu hvězd ledově třpytil. „Nejsme všichni.“

Rychlý měsíc si netrpělivě odfrkl. „Větrný klan má na práci důleži-

tější věci, než tu posedávat a čekat na kočky, které neumí přijít včas.“

„Podívej!“ ukázal Rudý měsíc ocasem na vrcholek kotliny. Ve světélé měsíční záři se tam rýsoval obrys kocoura. Chvilí nehybně stál, pak mávl ocasem a zmizel ve křoví. Následovaly ho další kočky a za šustění větviček se prodíraly dolů ze svahu na okraj kotliny.

„Támhle!“ mňoukla Ranní hvězda. „Nebeský klan konečně dorazil.“

„Už bylo načase,“ zamumlal Rychlý měsíc. „Obláčny měsíci!“ zavolal, když se na mýtině vynořil první kocour. „Co vás zdrželo?“

Velitel Nebeského klanu byl na kocoura malý, ale měl mrštné tělo a úhlednou hlavu hezkého tvaru. Světle šedý kožíšek mu sem tam pokrývaly bílé flíčky, které vypadaly jako obláčky. Neodpověděl na otázku Rychlého měsíce, ale okamžitě se protlačil mezi kočkami vpřed, až se dostal ke skále, na kterou za ostatními veliteli vyskočil.

Za ním se z křoví nořilo stále více a více koček. Zrovna vyšla skupinka mladých učeníků s vytřeštěnýma očima, ve kterých se jim zračil strach, ale i nadšení. Následovali je i starší – někteří z nich kulhali a jeden se ztěžka opíral o rameno jednoho z válečníků. Dvě kočky nesly v tlamičkách každá jedno kotě a vedle nich unaveně klopýtalo několik starších koťat. Zbytek válečníků šel ochránářsky v kruhu kolem nich.

„U Hvězdného klanu!“ zvolal Rychlý měsíc. „Obláčny měsíci, to vypadá, jako bys na Shromáždění přivedl celý svůj klan.“

Obláčny měsíc se pevně zadíval do zmatené tváře velitele Větrných. „Ano,“ mňoukl. „Je to tak.“

„Proč bys to, u Hvězdného klanu, dělal?“ zeptala se Břízohvězda.

„Protože na našem území už nadále žít nemůžeme,“ odpověděl jí velitel Nebeských. „Dvounožci ho zničili.“

„Cože?“ zeptal se Rudý měsíc a udělal krok vpřed. „Mé hlídky mi oznámily, že na vašem území je zvýšený pohyb dvounožců a ozývá se burácení oblud, ale nemohli ho přece celé zničit.“

„Zničili,“ odpověděl Oblačný měsíc a zahleděl se přes mýtinu, jako by tam namísto keřů zalitých měsíčním svitem viděl něco úplně jiného. „Přišli s obrovskými obludami, které převrátily stromy a rozryly zem. Všechnu naši kořist zabili nebo vyhnali. Obludy se teď krčí kolem našeho tábora a chystají se zaútočit. Domov Nebeského klanu je pryč.“ Obrátil se čelem k ostatním velitelům a pokračoval: „Přivedl jsem svůj klan sem, abych vás požádal o pomoc. Musíte nám dát část svých území.“

Kočky shromážděné pod skálou okamžitě začaly nesouhlasně pokřikovat. Členové Nebeského klanu se choulili k sobě na okraji mýtiny s nejsilnějšími válečníky po stranách, jako by se připravovali k obraně proti útoku.

Rychlý měsíc odpověděl jako první. „Nemůžeš sem jen tak přijít a žádat nás o kus území. Sotva zvládneme nakrmit vlastní klany.“

Rudý měsíc rozpačitě přešlápl. „Teď v zelenolistí máme kořisti dostatek, ale co se stane, až přijde období bezlistí? Hromový klan pak nebude mít potravy nazbyt.“

„Ani Stínová,“ mňoukla Ranní hvězda, jakmile se na okraji skály postavila na packy, v zelených očích vzdorovitý pohled. „Můj klan je větší než kterýkoli z těch vašich. Potřebujeme každou stopu země, abychom své kočky nakrmili.“

Oblačný měsíc přešel pohledem na velitelku, která jako jediná ještě nepromluvila. „Břízohvězdo? Co si myslíš ty?“

„Ráda bych pomohla,“ mňoukla velitelka Říčního klanu. „Vážně. Ale řeka je teď hodně mělká, a ulovit dostatek ryb je tak těžší než kdy jindy. A navíc - nebeské kočky ryby ani lovit neumí.“

„Přesně tak,“ dodal Rychlý měsíc. „A jediné větrné kočky jsou dost rychlé, aby na vřesovišti ulovily králíky a ptáky. Na našem území není žádné místo, kde byste si mohli vytvořit tábor. Spaní pod hloďasovými keři by se vám brzy přestalo líbit.“

„Tak co má potom můj klan dělat?“ mňoukl tiše Oblačný měsíc.

Po mýtině se rozhostilo ticho, jako by všechny kočky zdržovaly dech. Rudý měsíc ho prolomil jediným slovem.

„Odejděte.“

„Přesně tak,“ téměř zavrčel Rychlý měsíc. „Odejděte z lesa a najděte si k životu jiné místo. Dostatečně daleko, abyste nám nekradli kořist.“

Dole na mýtině se postavila mladá, černostříbrná kočka. „Rychlý měsíci,“ zavolala, „jako tvá léčitelka ti můžu říct, že Hvězdný klan nebude mít radost z toho, když Nebeský klan vyženeme. V lese vždy žilo pět klanů.“

Rychlý měsíc shlédł na svou léčitelku. „Tvrdiš, že víš, co Hvězdný klan chce, Skřivánko, tak mi řekni, proč měsíc stále září. Pokud by Hvězdný klan nesouhlasil s tím, aby Nebeští odešli z lesa, zahalily by měsíc mraky.“

Skřivánka zavrtěla hlavou, ale nebyla schopná svému veliteli odpovědět.

Obláčný měsíc nevěřícně vytřeštil oči: „V tomto lese žije pět klanů déle, než si kterákoli kočka vůbec pamatuje. Neznamená to pro vás snad nic?“

„Věci se mění,“ odpověděl Rudý měsíc. „Je možné, že se změnila i vůle Hvězdného klanu? Každému klanu dali dovednosti, které potřebuje pro přežití na svém území. Říční kočky umí dobře plavat. Hromoví jsou skvělí v pronásledování kořisti v podrostu. Nebeské kočky umí vyskočit na stromy, protože jejich území jinak neposkytuje moc úkrytu. Neznamená to snad, že žádný klan by nemohl žít na území jiného?“

Pak se postavil štíhlý kocour s rozčuchaným černým kožíškem, do té chvíle sedící u paty Obří skály. „Stále opakujete, že Hvězdný klan chce, aby v lese žilo pět klanů, ale jak si tím můžete být tak jistí? U Čtyř stromů jsou jen čtyři duby. To by mohlo být znamení, že by v lese měly žít jen čtyři klany.“

„Nebeský klan sem nepatří,“ zasyčel stříbrný mourek vedle něj. „Vyžeňme je pryč.“

Válečníci Nebeského klanu se okamžitě naježili a všichni vytasili své dlouhé, zahnuté drápy.

„Dost!“ zvolal Oblačný měsíc. „Válečníci Nebeského klanu, nejsme žádní zbabělci, ale tuhle bitvu vyhrát nemůžeme. Dnes jsme byli svědky toho, jakou má válečnický zákoník váhu. Od teď již budeme sami a nebudeme závislí na žádné kočce, jen na sobě.“

Seskočil z Obří skály a vydal se zpátky ke svým válečníkům, až dorazil ke krásné, světle hnědé mource. U tlapek jí žalostně mňoukala dvě koťata.

„Oblačný měsíci,“ mňoukla kočka hlasem plným obav. „Naše koťata jsou příliš malá na to, aby zvládla tak dlouhou cestu. Zůstanu tu s nimi, pokud nás nějaký klan přijme.“

Poštolík, léčitel Hromových, se prodral mezi dvěma válečníky Nebeského klanu a nevšímal si jejich vrčení. Sklonil se ke koťatům, aby k nim přičichl. „V Hromovém klanu budete všichni vítáni.“

„Jsi si jistý?“ opáčil Oblačný měsíc. „Po tom, co nám tvůj velitel dnes řekl?“

„Myslím si, že se můj velitel mylí,“ mňoukl Poštolík. „Ale neodsoudí k záhubě bezmocná koťata. Budou mít v Hromovém klanu budoucnost, a ty také, Ptačí letko.“

Světle hnědá kočka se uklonila: „Děkuji.“ Otočila se na Oblačného měsíce a jantarové oči se jí leskly smutkem. „Pak se musíme rozloučit.“

„Ptačí letko, ne,“ vydechl velitel Nebeského klanu zděšeně. „Jak bych tě mohl opustit?“

„Musíš,“ odpověděla kočka roztřeseným hlasem. „Náš klan tě potřebuje, zatímco naše koťata teď potřebují jen mě.“

Oblačný měsíc sklopil hlavu. „Budu na tebe čekat,“ zašeptal. „Nikdy na tebe nepřestanu čekat.“ Přitiskl se k Ptačí letce čumáčkem.

„Zůstaň s Poštolíkem. Najde nějaké válečníky, kteří ti pomůžou odnést kořata do tábora Hromových.“ Pak směrem k hromovému léčiteli dodal: „Postarej se o ně.“

Poštolík přikývl: „Samozřejmě.“

Oblačný měsíc se naposledy zmučeně podíval na svou partnerku a pokynul zbytku klanu ocasem. „Za mnou.“

Vedl je nahoru po svahu, ale než se stihl vrhnout do křoví, Rudý měsíc zavolal z vrcholku Obří skály: „Ať vás provází Hvězdný klan!“

Oblačný měsíc se otočil a upřel svůj ledový pohled na kocoura, kterého kdysi nazýval přítelem. „Hvězdný klan ať si jde, kam chce,“ zasyčel. „Zradili Nebeské. Od tohoto dne už nemám s našimi válečnickými předky nic společného.“ Šokovaných nádechů kolem sebe si nevšímal, ačkoli některé se ozývaly i z jeho vlastního klanu. „Hvězdný klan dovolil dvounožcům zničit náš domov. Shlíží na nás a nechají měsíc dále zářit, zatímco vy nás vyháníte. Říkali, že v lese bude vždy pět klanů, ale lhali. Nebeští už nikdy nevzhlednou ke hvězdám.“

Naposledy švihl ocasem a zmizel v křoví. Jeho klan ho následoval.

KAPITOLA 1

Ohnivý měsíc proklouzl kolem lísky a zastavil se, aby zavětril. Měsíc už byl téměř v úplňku a on viděl, že už je poblíž potoka tekoucího podél hranice se Stínovým klanem. Slyšel tiché bublání a zavětril i pachové značky Stínových.

Kocour s ohnivým kožíškem spokojeně zavrnl. Byl velitelem Hromového klanu už po tři období a připadalo mu, že zná každý strom, každý ostružinový keř a každou cestičku, kterou po sobě na jeho území zanechali hraboši a myši. Od té strašlivé bitvy, kdy se lesní kočky spojily, aby vyhnaly Krvavý klan a jeho krvelačného velitele Postracha, panoval všude klid a dlouhé dny v období novolistí a zelenolistí přinášely hojnou kořist.

Ale Ohnivý měsíc věděl, že v poklidné noci někde vyčkává útočník. Přinutil se soustředit a všemi smysly se měl na pozoru. Zachytil pach myši a králíka, vůni trávy a listí a velmi slabý zápach vzdálené Hromové stezky. Ale bylo tu ještě něco jiného. Něco, co nedokázal rozpoznat.

Zvedl hlavu a pachovými žlázami nasál vánek. V tu samou chvíli se divoce roztrásl trs kapradí, z jehož vlnících se listů se vynořil jakýsi černý obrys. Ohnivý měsíc se k němu okamžitě polekaně otočil,

ale než stihl zvednout packy, aby se bránil, obrys mu ztěžka přistál na ramenou a přitiskl ho k zemi.

Ohnivý měsíc sebral všechnu svou sílu a otočil se na záda. Zadními packami ze sebe začal útočníka skopávat. Nad sebou dokázal rozoznat široká, svalnatá ramena, obrovskou, tmavě mourovatou hlavu a třpyt jantarových očí...

Zaťal zuby a kopal ještě usilovněji. Cuknul, když k němu vylétla přední packa, a připravoval se na úder.

Najednou z něj však váha, která ho předtím přišpendlila k zemi, zmizela a mourovatý kocour nadskočil s vítězoslavným mňouknutím. „Nevěděl jsi, že tam jsem, že ne?“ ptal se. „No tak, Ohnivý měsíci, přiznej to. Vůbec jsi to netušil!“

Ohnivý měsíc se vyškrábal na packy a setřásl si z kožíšku semínka trávy a kousky mechu. „Ostrotlapko, ty jeden lumpo! Rozplácl jsi mě jako list!“

„Já vím,“ mňoukl Ostrotlapka s jiskřičkami v očích. „Kdybys byl vetřelec ze Stínového klanu, už by z tebe bylo vraní žrádlo!“

„To tedy ano,“ přitakal Ohnivý a položil svému učedníkovi špičku ocasu na rameno. „Vedl sis skvěle; hlavně v tom, jak jsi maskoval svůj pach.“

„Jakmile jsem vyšel z tábora, vyválel jsem se v trsu vlhkého kapradí,“ vysvětlil Ostrotlapka. Najednou vypadal nervózně. „Prošel jsem hodnocením, Ohnivý měsíci?“

Ohnivý měsíc zaváhal a snažil vypudit z hlavy vzpomínku na Ostrotlapkova krvežíznivého otce, Měsíčního drápa. Když se podíval na mladého učedníka, bylo snadné vybavit si široká ramena, tmavě mourovatý kožíšek a jantarové oči kocoura, který byl připravený zabít i zradit své druhy z klanu, aby se stal jeho velitelem.

„Ohnivý měsíci?“ pobídl ho Ostrotlapka.

Ohnivý ze sebe pomyslně setřásl ony pavučiny minulosti, které se

na něj nalepily, a mňoukl: „Ano, Ostrotlapko, samozřejmě. Žádná kočka by to nesvedla lépe.“

„Díky, Ohnivý!“ Ostrotlapkovi se rozzářily oči a ocásek vztyčil do vzduchu. Když se otočili, aby zamířili zpátky do tábora, ohlédl se ještě na hranici se Stínovými. „Myslíš, že Zlatotlapka už se také blíží ke konci svého učednického výcviku?“

Ostrotlapkova sestra Zlatotlapka se narodila v Hromovém klanu, ale nikdy se tam necítila jako doma. Byla příliš citlivá a neuměla se obrnit proti nedůvěře koček, které nedokázaly zapomenout na to, že je dcerou Měsíčního drápa. Když se její otec stal velitelem Stínového klanu, odešla od Hromových, aby se přidala k němu. Ohnivý měsíc se cítil, jako by ji zklamal, a věděl, jak moc Ostrotlapkovi chybí.

„Nevím, jak tohle probíhá ve Stínovém klanu,“ mňoukl opatrně, „ale Zlatotlapka začala s výcvikem ve stejnou dobu jako ty, takže už by měla být na svůj válečnický ceremoniál také připravená.“

„Doufám,“ mňoukl Ostrotlapka. „Vím, že z ní bude skvělá válečnice.“

„Oba budete skvělí,“ ujistil ho Ohnivý měsíc.

Cestou zpátky do tábora pak Ohnivému měsíci připadalo, jako by se v každém stinném dolíku, v každém trsu kapradí nebo ostružinovém keři mohly skrývat třpytící se jantarové oči. Ať už byly zločiny Měsíčního drápa jakékoli, byl na svého syna i dceru pyšný, a jeho smrt, když mu Postrach svými ostrými drápy vyrval z těla všech děvět životů najednou, byla zvláště hroživá. Sleduje je ten obrovský mourek teď? Z Hvězdného klanu určitě ne, jelikož Ohnivý měsíc ho ve svých snech nikdy neviděl; a léčitelka Hromových, Popeluška, mu také ještě nikdy neoznámila, že by se s ním při svých setkáních s Hvězdným klanem střetla. Existuje snad nějaké jiné místo, určené pro nemilosrdné kočky, které byly ochotné využívat válečnický zákoník pro temné cíle? Pokud taková ponurá stezka existuje, Ohnivý měsíc doufal, že na ni nikdy nebude muset vstoupit – a ani jeho

čilý učedník ne. Ostrotlapka poskakoval trávou vedle něj, očividně nadšený jako kotě; určitě už ze sebe dědictví svého otce setřásl... Nebo ne?

Když slézali roklinou k táboru, Ostrotlapka se s vážným pohledem v očích zastavil. „Vážně bylo mé hodnocení v pořádku? Jsem dost dobrý...“

„Abys byl válečníkem?“ dokončil za něj větu Ohnivý měsíc. „Ano, jsi. Zítřa uspořádáme ceremoniál.“

Ostrotlapka se uctivě uklonil. „Děkuji, Ohnivý měsíci,“ mňoukl. „Nezklamu tě.“ Oči mu plály; najednou vyskočil do vzduchu a rozběhl se roklinou ke vchodu do hlodášového tunelu. Ohnivý měsíc ho pobaveně sledoval. Pořád si pamatoval ten pocit, kdy měl tolik energie, že ji nedokázal ve svých čtyřech tlapkách udržet, a kdy mu připadalo, jako by mohl uhánět lesem celé věky.

„Měl by ses vyspat,“ poradil svému učedníkovi, když se k němu znovu připojil. „Zítřa v noci budeš muset bdít.“

„Jsi si jistý, Ohnivý měsíci...“ zaváhal Ostrotlapka a zaryl drápy do písčité půdy. „Mohl bych ti nejdřív sehnat nějaký úlovek.“

„Ne, jen běž,“ mňoukl jeho velitel. „Jsi teď tak rozrušený, že by sis ani nevšiml, kdyby tě chtěla sežrat liška.“

Ostrotlapka na něj tedy mávl ocasem a proběhl hlodášovým tunelem do tábora.

Ohnivý měsíc zůstal ještě chvíli před táborem; usadil se na plochý kámen a ocásek si stočil kolem pacek. Neslyšel nic než jen tiché šustění listů ve větru a šramocení kořisti v podrostu.

Bitva s Krvavým klanem vrhla stín na všechny; už déle než jedno období polekalo každou kočku i prasknutí větvičky. A všichni vyháněli každého cizince, jako by na tom závisel jejich holý život. Byli dokonce příliš vystrašení i na to, aby se přiblížili k obydlím dvounožců. Co kdyby tam náhodou číhali nějakí přeživší členové Krvavého klanu? Ale nyní už Hromový klan prosperoval dobře. Příští-

ho dne získá nového válečníka a ostatní učedníci – Dešťík, Sazínek a Hnědunka – si po třech úplňcích výcviku už také vedli skvěle. Časem z nich všech budou dobří válečníci, jinak by to ani být nemohlo vzhledem k tomu, kdo byl jejich otec. Každý den Ohnivému měsíci připomínali jeho prvního zástupce, Bílého vichra, který zemřel v boji se zástupcem Krvavého klanu Kostákem. Stále po tom starém, bílém válečníkovi truchlil.

Ohnivému měsíci zaplavily mysl vzpomínky na starého přítele, a tak chvíli trvalo, než si uvědomil, že slyší nějaký tichý zvuk; kočku tiše našlapující podrostem. Vyskočil na packy a rozhlédl se, ale nic neviděl.

Sotva měl čas se znovu posadit, než ten zvuk zaslechl znovu. Tentokrát ale otočil hlavu včas, aby zachytil bledý obrys kočky stojící v roklině o kousek výš.

Zdá se mi to? Přišel mě z Hvězdného klanu navštívit Bílý vichr?

Ale tahle kočka byla menší než Bílý vichr a navíc měla šedý kožíšek s bílými flíčky. Zírala přímo na něj; v tmavých očích měla vážný pohled, jako by se mu snažila něco sdělit. Ohnivý měsíc ji ale nikdy předtím neviděl. Mohla by to být toulavá kočka? Nebo hůř – mohl se Krvavý klan ze své porážky vzpamatovat a vrátit se do lesa, aby je znovu napadl?

Ohnivý vyskočil na packy a vyřítil se roklinou směrem k té zvláštní kočce. Ale jakmile se pohnul, zmizela, a když ji hledal mezi kameny, nemohl ji nikde najít. Nebyly tam ani žádné stopy po tlapkách, ale poté, co zavětral, ucítil slabý náznak neznámého pachu, který téměř překrýval pach Hromových vanoucí z tábora.

Pomalu se vrátil a znovu se usadil na kameni. Hleděl do stínů a všechny smysly měl nastražené. Tu zvláštní šedou kočku už však nespasil.

KAPITOLA 2

Zatímco Ohnivý měsíc stále čekal, zda se podivná kočka nevrátí, nad hlavou se mu shromažďovaly mraky, které zastínily hvězdy. Na kameny v roklině začaly dopadat obrovské dešťové kapky a za okamžik už z toho byl pořádný liják. Ohnivý měsíc se protlačil hlodášovým tunelem do tábora a přeběhl přes mýtinu do svého doupěte u paty Vysoké skály.

Za závěsem lišejníků už bylo doupě suché. Učedník mu vyměnil podestýlku; čerstvý mech a kapradí tvořily měkkou hromádku. Ohnivý měsíc si vytřásl vodu z kožíšku a stočil se do klubíčka, přičemž si omotal ocásek kolem čumáčku. Bubnování deště před jeho doupětem ho brzy ukolébalo k spánku.

Zvuk deště zmizel a Ohnivý měsíc otevřel oči; cítil se zmrzlý na kost. Jeho pohodlný pelíšek se vypařil, stejně jako známý pach Hromového klanu. Obklopovala ho jen hustá mlha. Vířila kolem něj, sem tam se roztrhla a odhalila pásy pustého vřesoviště. Pod tlapkami cítil tvrdou, pichlavou travu. Nejdřív si myslel, že je určitě na území Větrného klanu, ale pak si uvědomil, že tohle místo ještě nikdy předtím neviděl.

„Tečko?“ zavolal do mlhy. „Jsi tam? Má pro mě Hvězdný klan zprávu?“

Ale po krásné žlutohnědé kočce, která bývala léčitelkou Hromových, nebylo ani známky. Často Ohnivého měsíce navštěvovala ve snech, ale teď nedokázal zavětrit žádný náznak její sladké vůně.

Namísto toho uslyšel tichý zvuk, který byl však tak vzdálený, že ho nedokázal přesně rozpoznat. Nastražil uši a přejel mu mráz po zádech, protože uslyšel zuřivé, bezeslovné kvílení; ten strašlivý nářek mnoha vyděšených koček. Ztuhl a byl připravený utéct s nimi, ale i když bylo vřestění stále hlasitější, viděl jen rozmazané siluety. Zdálo se, že se k němu mlhou přibližují, ale než stihl zaostřit, zase zmizely. Ve vzduchu se vznášel pach neznámých koček.

„Kdo jste?“ zavolal. „Co chcete?“

Ale nedostalo se mu žádné odpovědi a pronikavý nářek po chvíli utichl.

Ohnivý měsíc nadskočil –něco ho dloublo do boku. Probudil se, zamrkal a uviděl, jak do jeho doupěte pronikají vchodem teplé sluneční paprsky ozařující světle zrzavý kožíšek jeho partnerky Bouřky.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Házela jsi sebou ze spaní.“

Ohnivý měsíc se posadil a zasténal. Svaly měl ztuhlé, jako by opravdu putoval tím pustým vřesovištěm. „Byl to jen sen,“ zamumlal. „Nic mi není.“

„Podívej, přinesla jsem ti nějaký úlovek,“ mňoukla Bouřka a posunula směrem k němu ochablé tělo hraboše. „Zrovna jsem se vrátila z lovecké hlídky.“

„Děkuji.“ Hraboš byl čerstvě ulovený, z jeho teplé vůně se Ohnivému začaly sbíhat sliny a v břicho mu zakručelo hlady. Sklonil se a spořádal kořist několika hladovými hlty.

„Lepší?“ zeptala se Bouřka a zelené oči se jí uličnický zaleskly. „To tě naučí, abys po sobě nenechal skákat mladé kočky.“

Ohnivý měsíc ji plácl špičkou ocasu přes ouško; v táboře už se oči-vidně rozeslo, že Ostrotlapka úspěšně splnil své hodnocení. „Hej, ještě nepatřím ke starším!“ Ponurý stín jeho snu se v jasné sluneční

záři rozplýval. Ohnivý vstal ze svého pelíšku a rychle se očistil. „Ne-víš, jestli už se vrátily všechny hlídky?“

„Poslední přišla před chvílí,“ ozval se známý hlas a u vchodu do doupěte se objevil stín. Ohnivý měsíc zvedl hlavu a spatřil venku svého zástupce, Šedého pruha. „Lovecké hlídky chytily hodně kořis-ti. Trnodráp ji šel s učedníky posbírat. Proč? Chtěl jsi po nich něco?“

„Ne hned, ale chci, aby mi podali hlášení,“ odpověděl Ohnivý. Mávl na šedého válečníka ocasem, aby ho pozval dovnitř. Vzpomněl si na tu neznámou kočku, kterou viděl předešlou noc v roklině, a obezřetně se zeptal: „Nezaznamenal někdo na našem území tou-lavé kočky?“

Šedý pruh zavrtěl hlavou: „Ani náznak. Všude panuje klid.“ Pak starostlivě přimhouřil své žluté oči. „Ohnivý měsíci, trápí tě něco?“

Ohnivý zaváhal. Jeho starý přítel ho znal příliš dobře na to, aby poznal, že mu něco vrtá hlavou. Ale nepřipadalo mu, že je teď sprá-vný čas na to, aby se podělil o svůj sen nebo vidění kočky v roklině. Měl pramálo důkazů; možná ve stínech cosi viděl jen kvůli tomu svému dumání nad Měsíčním drápem a Bílým vichrem.

„Ne, jsem v pořádku,“ odpověděl Ohnivý a vypudil tu zvláštní šedou kočku z hlavy. „Ostrotlapka si včera večer vedl v hodnocení skvěle. Skočil na mě u hranice se Stínovým klanem. Pojdte,“ mňou-kl na Šedého měsíce a Bouřku. „Chci uspořádat jeho válečnický ce-remoniál hned, jakmile se učedníci vrátí.“

Vyvedl je ven ze svého doupěte a vyskočil na Vysokou skálu. Pršet už přestalo a nebe nad vrcholky stromů bylo opět modré, poseté jen několika bílými obláčky. V kalužích se odrážel sluneční svit, který ho oslňoval, a na trnové bariéry okolo tábora se třpytily dešťové kap-ky. Z hlodášového tunelu se právě vynořil Trnodráp se svým učední-kem Sazínkem. Oba měli tlamičky plné úlovků. O chvíli později se objevili i Bílý mrak s Deštíkem a Hnědunkou.

Ohnivý měsíc zvolal: „Ať se všechny kočky, které jsou dost staré

na to, aby si ulovily svou vlastní potravu, dostaví k Vysoké skále na klanové shromáždění.“

Dmul se hrdostí, když sledoval, jak se jeho klan shromažďuje pod skálou. Tři mladší učedníci vypálili od hromady s úlovky a usadili se nejbližší u paty Vysoké skály. Nadšeně si povídali a nejspíš si představovali, jaké to bude, až se také stanou válečníky. Skvrnka vedla ostatní starší z jejich doupěte vedle vyhořelého kmene stromu a z tunelu tvořeného kapradím, který patřil k doupěti léčitelky, se vynořila Popeluška. Belhala se přes mýtinu a posadila se vedle Kapradě, Vrby a Myšky.

Ohnivý měsíc si všiml, že ze školky vyšla Zárenka. Jako učedníci ji zranila smečka psů, která jí roztrhala jednu stranu tváře. Ale teď, s břichem vypouklým tak, jako by měla každou chvilku porodit, Ohnivému měsíci připadala, že nikdy nebyla šťastnější. Pomalu přešla přes mýtinu a poblíž hromady s úlovky se připojila ke svému partnerovi Bílému mrakovi; bílý válečník se jí láskyplně přitiskl k oušku čumáčkem.

Za Zárenkou vyšla i Kapradina se svými dvěma koťaty – ta okamžitě vypálila k nejbližší kaluži a nadšeně u toho pištěla.

„Rejsíku! Pavoučínku! Okamžitě se sem vraťte,“ pokárala je Kapradina.

Obě koťata se posadila k okraji vody, ale pořád se ohlížela na svou matku a čerila hladinu nataženými packami. Ohnivý měsíc pobaveně sledoval, jak k nim přiběhl jejich otec Prachovous, něco jim přísně řekl a pak přeběhl za Kapradinou. Uplynul ale sotva okamžik a malá tlapka opět vystřelila k vodě.

„Pavoučínku!“ zavolal Prachovous dostatečně nahlas, aby ho slyšel i Ohnivý měsíc. „Co jsem ti teď říkal?!“

Obě koťata pohlédla na otce a pelášila pryč s ocásky zdviženými vysoko do vzduchu. Rejsík za chvíli našel na zemi klubičko vlhkého mechu. Jednou tlapkou ho zvedl a hodil ho po svém bratrovi; Pavoučínek se však sklonil, mech mu proletěl nad hlavou a zasáhl pří-

mo do hrudi Skvrnku. Starší mourovatá kočka vyskočila na packy, zlostně zasyčela a jednou tlapkou se snažila očistit si vlhkou srst na hrudi. Skvrnka bývala často rozmrzelá, ale Ohnivý měsíc věděl, že kotěti by nikdy neublížila. Rejsík a Pavoučínek si tím však nemohli být tak jistí. Příkrčili se k zemi a odplížili se zpátky, aby se usadili vedle matky a otce.

Ohnivý měsíc si nevšiml chvíle, kdy se z učednického doupěte vynořil Ostrotlapka. Už přicházel k patě skály; jelikož jeho učitelem byl sám Ohnivý měsíc, vedl ho místo něj na válečnický ceremoniál zástupce velitele, Šedý pruh. Ostrotlapka měl svůj hnědý kožíšek uhlazený, až se mu leskl, a jantarovými očima vážně vzhlížel k veliteli.

Ohnivý seskočil z Vysoké skály, aby ho přivítal. Takhle zblízka si všiml, že se za Ostrotlapkovým vážným výrazem skrývá téměř neúnosné nadšení. Uvědomil si, jak moc tenhle ceremoniál pro učedníka asi znamená; pochyboval snad Ostrotlapka někdy, že ho Hromový klan přijme jako válečníka?

Ohnivý měsíc vyslovil věty, které říkal všem učedníkům v lese už po mnoho úplňků: „Já, Ohnivý měsíc, velitel Hromového klanu, vyzývám své válečnické předky, aby shlédli na tohoto učedníka. Pilně se učil, aby porozuměl vašemu vznešenému zákoníku, a já vám ho nyní doporučuji jako válečníka.“ Pak pohlédl na Ostrotlapku a pokračoval: „Ostrotlapko, slibuješ, že budeš dodržovat zákony válečníků a chránit svůj klan, i kdyby tě to mělo stát život?“

„Slibuji,“ odpověděl Ostrotlapka a žádná kočka by nemohla pochybovat, jestli to myslí vážně.

„Pak ti z pověření Hvězdného klanu přiděluji válečnické jméno,“ pokračoval Ohnivý měsíc. „Ostrotlapko, od této chvíle se budeš jmenovat Ostrodráp. Hvězdný klan oceňuje tvou kuráž a oddanost a vítá tě mezi válečníky Hromového klanu.“

Ostrodráp vytřeštil oči, když velitel zmínil jeho oddanost, a Oh-

nivý měsíc cítil, jak ho brní kožíšek pod váhou toho, kolik to slovo znamená. Nikdy nepochyboval o tom, že je Ostrodráp zavázaný válečnickému zákoníku, ale často měl problém věřit synovi Měsíčního drápa. Všiml si, jak si ostatní kočky něco šeptají, jako by také chápaly, proč zmínil v Ostrodrápově válečnickém ceremoniálu právě oddanost.

Ohnivý měsíc udělal krok vpřed a položil Ostrodrápovi čumáček na hlavu. Cítil, jak se nový válečník celý třese. Ostrodráp olízal na oplátku Ohnivému měsíci rameno a pak ustoupil. Oči mu jen zářily.

„Ostrodráp! Ostrodráp!“

Jeho druhové ho vítali novým jménem. Navzdory tomu, že byl synem Měsíčního drápa, byl Ostrodráp v klanu oblíbený a většina koček byla ráda, že se konečně stal válečníkem.

Ohnivý měsíc o pár kroků ustoupil a očima přelétl ke kaluži o kousek dál, ve které si předtím hráli Rejsík s Pavoučínkem. Hladina už se uklidnila a nyní na zemi zářila jako stříbřitý kotouč. Odrážel se v ní mrak zvláštního tvaru...

Ohnivý měsíc zamrkal. Nebyl to mrak. Byla to tvář kočky: světle šedé kočky s bílými flíčky na kožíšku a s velkýma, světle modrýma očima, které zíraly přímo na něj. Ve vzduchu ucítil ten stejný neznámý pach, který zachytil předtím v roklině.

„Kdo jsi?“ zašeptal Ohnivý měsíc. „Co chceš?“

Ozvalo se pronikavé, nadšené zapištění; Rejsík vyskočil do vzduchu a dopadl přímo doprostřed kaluže. Postříkal všechny kočky stojící poblíž a odraz na hladině se roztržil na kousíčky.

Ohnivý měsíc vzhlédl; nebe nad roklinou bylo modré a bezmračné. Trochu rozpačitě se podíval okolo sebe a doufal, že ostatní si nevšimli, že mluví s kaluží. Ale zatímco sledoval kočky shromažďující se kolem Ostrodrápa, nemohl tvář šedé kočky dostat z hlavy.

Ohnivý měsíc vedl večerní hlídku až k Vysokým borovicím a obydílím dvounožců. Stále se obával možných potíží s Krvavým klanem na této straně území. Než se s ostatními vrátili do tábora, padla už noc. Když se vynořil z hlodášového tunelu, všiml si Ostrodrápa stojícího o samotě uprostřed mýtiny.

„Musí být unavený,“ zamumlala soucitně Bouřka. „Včera byl s tebou během hodnocení venku dlouho do noci a celé odpoledne lovil se Šedivákem a Šedým pruhem.“

„To zvládne,“ odpověděl Ohnivý měsíc. „Všichni noví válečníci musí první noc bdít.“

„Abychom se my ostatní mohli dobře vyspat,“ ozval se Bílý mrak, který s nimi byl na hlídce. Pak se pořádně protáhl a zívł.

Ohnivý nechal svou partnerku a Bílého mraka, aby zamířili k hromadě s úlovky, a sám se vydal přes mýtinu k Ostrodrápmi: „Všechno v pořádku?“

Ostrodráp přikývl; dle tradice musí nový válečník bdít v tichosti. Očividně se dmul pýchou a bral své nové povinnosti velmi vážně.

„Dobře,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „Kdyby nastaly nějaké potíže, neboj se mě zavolat.“

Ostrodráp znovu přikývl a upřel pohled na vchod do trnového tunelu. Ohnivý ho tam nechal a vrátil se do svého doupěte. V pelíšku se stočil do klubíčka, ale jakmile zavřel oči, znovu se ocitl na tom vřesovišti pokrytém mlhou a uši mu zaplnil nářek koček. *Ne!* Nedokáže další noc bezmocně naslouchat jejich strachu!

Přinutil se otevřít oči a vyšel opět ven. Ostrodráp o samotě bděl a Bouřka zrovna přecházela přes mýtinu k válečnickému doupěti. Když spatřila Ohnivého měsíce, zabočila a došla k němu.

„Děje se něco?“ zeptala se. „Nemůžeš spát?“

„Jen jsem nějak neklidný,“ odpověděl Ohnivý měsíc, jelikož nechtěl Bouřce vyprávět o svém snu. „Půjdu se projít.“ Najednou zatoužil po její vřelé společnosti a dodal: „Nechceš se ke mně přidat?“

Byl si jistý, že se mu v očích zračí zoufalství, jelikož Bouřka jen přikývla. Přeběhla s ním přes tábor a pak ho následovala ven hlodášovým tunelem. Aniž by to vlastně zamýšlel, vydal se Ohnivý měsíc směrem ke Slunečním skalám, které byly tvořeny povalenými, hladkými, šedými balvany vedle řeky, jež rozdělovala území Hromového a Říčního klanu.

Vylezli na jeden balvan, posadili se vedle sebe a jen vnímali šeptání vody poseté hvězdnou září.

Bouřka po chvíli to ticho prolomila: „Máš starosti kvůli Ostrodrápovi? Nevíš, jestli jsi udělal správně, když jsi ho jmenoval válečníkem?“

Její otázka Ohnivého měsíce překvapila. Myslí si jeho druhové z klanu snad, že Ostrodrápovi stále nevěří kvůli tomu, kdo byl jeho otec? Překvapení pak vystřídaly výčitky, že jsou jeho přátelé tak blízko pravdě.

„Ne,“ odpověděl a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně. „Ostrodráp není stejný jako jeho otec.“

Bouřka už na něj našťestí dále nenaléhala, aby jí řekl, co ho tedy trápí. Jen si položila hlavu na jeho rameno; ověňčila ho svou vůní a oba společně sledovali řeku odrážející hvězdy.

Ohnivý měsíc věděl, že její blízkost by ho měla uklidnit, ale stejně nemohl ten nářek zděšených koček dostat z hlavy, ani zapomenout na onen odraz, který viděl v kaluži. Zíral na řeku, na to jak rozvířená voda proudí přes napůl ponožené kameny... ne, uvědomil si, že to nejsou kameny, a okamžitě se mu naježil kožíšek strachy. Byly to kočky, zoufale plovoucí kočky, které čerily vodu svými tlapkami, zatímco proud unášel jejich promáčená těla.

Zamrkal a všechno to najednou zmizelo. Viděl jen řeku, která tekla dál do nekonečna a v hlubinách věznila záři hvězd.

Dobrý Hvězdný klane! pomyslel si. Co se to se mnou děje?

KAPITOLA 3

Ačkoli se Ohnivému měsíci tu noc už nic nezdálo, spalo se mu špatně, a když se vynořil na druhý den ze svého doupěte, stále se cítil unavený. Zamrkal v jasném slunečním svitu a spatřil Šediváka, jak běží přes mýtinu za Ostrodrápem. „Už nemusíš bdít,“ slyšel ho Ohnivý měsíc mňouknout. „Pojď, najdu ti nějaké místo ke spaní.“

Zmizeli ve válečnickém doupěti, Ohnivý měsíc teď rovněž přeběhl přes mýtinu a proklouzl tunelem z kapradí za Popeluškou.

Léčitelka s šedým kožíškem seděla před puklinou ve skále a jednou packou se prohrabávala v bylinách. Vedle ní seděla se Zářenka; sklonila hlavu a zvědavě si k listům přičichla.

„To je brutnák,“ vysvětlila Popeluška. „Měl bys ho začít jíst, abys měla dost mléka, až se ti koťata narodí.“

Zářenka slízla bylinu, a když polkla, zkřivila tlamičku. „Chutnají stejně hořce jako myši žluč. Ale nevadí,“ dodala rychle. „Chci pro svá koťata to nejlepší.“

„Budeš v pořádku,“ ujišťovala ji Popeluška. „Každé ráno si přijď pro další byliny, a kdyby se ti zdálo, že koťata už chtějí ven, hned mě zavolej. Myslím, že už to nebude dlouho trvat.“

„Díky, Popeluško.“ Zárenka se léčitelce uklonila a přeběhla přes mýtinku. Na konci tunelu minula Ohnivého měsíce.

„Hlavně pořádně odpočívej,“ mňoukl na ni, když se vracela zpátky do hlavního tábora.

Popeluška si z tlapek setřásla pár kousků brutnáku a dobelhala se přes mýtinku za Ohnivým měsícem. Kdysi byla jeho učednicí, ale při nehodě u Hromové stezky si zranila nohu, což jí znemožnilo stát se válečnicí. Ohnivý měsíc věděl, jak těžké pro ni muselo být vzdát se budoucnosti, o které vždycky snila; stále si vyčítal, že se o ni lépe nepostaral.

„Popeluško, musím s tebou mluvit,“ začal.

Než však stihla léčitelka odpovédět, ozvalo se zpoza Ohnivého měsíce zakvílení: „Popeluško! Podívej se mi na packu!“

„U Hvězdného klanu, co zase?“ zamumlala léčitelka.

Na mýtinku vtrhla Hnědunka, ta nejmenší z učedníků. Hopsala po třech nožkách a natahovala přední tlapku. „Popeluško, podívej!“

Léčitelka se sklonila, aby jí packu prohlédla. Ohnivý měsíc viděl, že má v polštářku tlapky hluboko zapíchnutý trn.

„Ach, Hnědunko,“ mňoukla Popeluška, „podle toho, jaký děláš rámus, jsem si myslela, že ti určitě liška ukousla tlapku. Je to jen trn.“

„Ale bolí to!“ namítla učednice s vytřeštěnými očima.

Popeluška mlaskla. „Lehni si a natáhni tlapku.“

Ohnivý měsíc sledoval, jak léčitelka odborně zkousla konec trnu a vytáhla ho ven. Z ranky vytekl pramínek krve.

„Krvácí to!“ vyjekla Hnědunka.

„Ano,“ souhlasila klidně Popeluška. „Pořádně si to olízni.“

„Každá kočka sem tam zachytí trn,“ řekl učednici Ohnivý měsíc, zatímco ona si zběsile olizovala packu. „Nejspíš jich budeš mít ještě hodně, než se přidáš ke starším.“

„Já vím,“ mňoukla Hnědunka a vyskočila zase na packy. „Díky, Popeluško. Už je to v pořádku, takže se vrátím za ostatními. Zrovna

jsme cvičili v písčitém dolíku.“ Oči se jí rozzářily a protáhla si drápy.
„Bouřka mi ukáže, jak mám bojovat s liškami!“

Nečekala už ani na odpověď a vyřítla se do tunelu z kapradí.

Popelušce tančily v modrých očích jiskřičky. „Bouřka s ní musí mít plné packy práce,“ poznamenala.

„Sama máš plné packy práce,“ mňoukl Ohnivý měsíc. „To je běžné?“

„Nestěžuji si,“ odpověděla Popeluška. „Dokud nikomu neteče krev. Jsem ráda, že můžu využít své schopnosti a starat se o klan.“

V očích jí zářilo nadšení, ale Ohnivý měsíc si znovu vzpomněl na to, jakou učednicí kdysi bývala. Byla by z ní skvělá válečnice! Ale její nehoda všechnu její energii přesměrovala – jako průzračný, třpytící se potok – k životu léčitelky.

„Tak, Ohnivý,“ pobídla ho. „Taky máš plno věcí na práci, takže jsi sem určitě nepřišel jen klábosit. Co pro tebe můžu udělat?“

Trhla ušima, aby ji Ohnivý měsíc následoval, a vydala se k puklině ve skále, kam začala uklízet zbytek stonků brutnáku. Ohnivý se vedle ní usadil a najednou se mu nechtělo o zvláštních vidinách vyprávět žádné kočce.

„Mívám teď takové sny...“

Popeluška po něm rychle vrhla pohledem; sny od Hvězdného klanu většinou mají jen léčitelé, ale ona už dávno věděla, že jejich válečníčtí předci navštěvují i Ohnivého měsíce.

„Nebyl to sen od Hvězdného klanu,“ pokračoval Ohnivý. „Alespoň si to nemyslím.“ Popsal jí to vřesoviště zahalené do mlhy, kde ho obklopoval zoufalý nárek koček. Nedokázal ale Popelušce říct o světle šedé kočce, kterou viděl v roklině, když byl vzhůru, ani o odrazu v kaluži a kočkách v řece. To by se dalo vysvětlit snadno: zvláštní sestavení mraků, optický klam nebo záře hvězd odrážející se na temné vodě.

Popeluška už uklidila všechny byliny a posadila se vedle něj. V očích měla zamýšlený pohled. „Měl jsi ten sen už dvakrát?“

„Přesně tak.“

„Pak si myslím, že je to víc, než jen špatně strávená kořist v bříšku.“ Několikrát zamrkala a dodala: „Tolik koček může patřit jediné ke klanu... a jsi si jistý, že to nebyli Větrní?“

„Určitě. To vřesoviště nebylo nikde na území Větrných, tím jsem si jistý, a nepoznával jsem žádné hlasy. A navíc, Větrní si na žádné potíže nestěžovali.“

Popeluška přikývla: „Ani žádný jiný klan. Co když si jen vzpomínáš na tu bitvu s Krvavým klanem?“

„Ne, Popeluško, to, co jsem slyšel, nebyl řev bitvy. Bylo to kvílení koček, kterým se stalo něco strašného.“ Ohnivý se otřásl a pokračoval: „Chtěl jsem jim pomoci, ale nevěděl jsem, co dělat.“

Popeluška ho pohladila ocasem po rameni. „Mohla bych ti dát maková semínka,“ navrhla. „Alespoň by ses pak dobře vyspal.“

„Děkuji, ale ne. Nechci spát. Chci vysvětlení.“

Popeluška nevypadala překvapeně. „To je něco, co ti já teď dát nemůžu,“ mňoukla. „Ale dám ti vědět, pokud mi Hvězdný klan něco ukáže. A pokud budeš mít další sny, určitě mi o nich řekni.“

Ohnivý měsíc si nebyl jistý, jestli zrovna tohle chce. Popeluška měla už tak dost práce, než aby se strachovala ještě o něj. „Nejspíš jen tropím povyk kvůli ničemu,“ řekl jí. „Když na ty sny přestanu myslet, určitě zmizí.“

Sebe samého se mu o tom však nepodařilo přesvědčit. A když běžel tunelem z kapradí, cítil na sobě léčitelčiny světle modré oči, a tak si byl jistý, že nepřesvědčil ani ji.

Druhou noc po tom, co mluvil s Popeluškou, se Ohnivému zdál ten sen znovu. Stál na pustém vřesovišti a snažil se rozeznat rozmazané obrysy, které ho obklopovaly, ale nikdy se nepřiblížily dostatečně na to, aby je spatřil.

„Co chcete?“ zavolal. „Jak vám můžu pomoci?“

Ale žádná odpověď nepřišla. Ohnivému měsíci připadalo, jako by byl už navždy odsouzen klopýtat po vřesovišti zahaleném do mlhy a volat na kočky, které ho neslyšely.

Když se příštího rána probudil, slunce už bylo vysoko nad vrcholky stromů. Vystoupil na mýtinu a teplý větrík mu načechral kožíšek. Přes mýtinu zrovna uháněl Sazínek s obrovskou koulí čerstvého mechu, aby vyměnil podestýlku starším. U vchodu do školky se slunily Kapradina se Zářenkou a sledovaly, jak se spolu Rejsík a Pavoučínek žertem perou.

Pak se někde venku za táborem ozvalo pronikavé zakvílení a Ohnivý okamžitě ztuhl. Objevil se Bílý mrak s Kapraděm podpírající Dlouhého, jenž měl otevřenou tlamičku a úzkostlivě sténal. Do tábora je následoval i učedník Bílého mraka, Dešťík, který se celý třásl šokem.

Dlouhý měl zavřené oči; zpod nateklých víček mu prýštila krev a třísnila mu světle mourovatý kožíšek. „Nevidím! Já nevidím!“ kvílel.

„Co se stalo?“ zeptal se Ohnivý.

„Byli jsme na lovu,“ vysvětloval Kaprad. „Dlouhý chytil králíka a ten se otočil a poškrábal mu oči.“

„Neboj se,“ ujišťoval Dlouhého Bílý mrak. „Hned tě zavedeme k Popelušce. Ta tě uzdraví.“

Ohnivý je následoval přes mýtinu a pak tunelem z kapradí. Bílý mrak zavolal na Popelušku, která se vynořila z pukliny ve skály a rychle dokulhala k Dlouhému. „Jak se to stalo?“

Kaprad jí zopakoval to, co už říkal Ohnivému, zatímco Popeluška něžně hladila Dlouhého po rameni.

Mourovatý válečník už přestal kvílet a jen mělce, chraptivě dýchal. Celý se zběsile třásl. „Nevidím,“ zašeptal. „Popeluško, oslepnu?“

„To nemůžu vědět, dokud ti ty oči neprohlídnou,“ odpověděla Popeluška. Ohnivý věděl, že by se nesnažila Dlouhého uklidnit lží. „Pojď sem a sedni si do toho kapradí, ať se na tebe můžu pořádně podívat.“

Dovedla ho k trsu kapradí přímo před ústím do doupěte. Dlouhý se svalil na bok a stále ztěžka dýchal.

„Deštíku, přines mi nějaký mech nasáklý vodou,“ nařídila Popeluška, „a co nejrychleji, prosím.“ Učedník se ohlédl na svého učitele, a když Bílý mrak přikývl, okamžitě vypálil pryč, až se tunel z kapradí celý rozechvěl. „Zbytek z vás může jít,“ dodala léčitelka. „Dopřejte Dlouhému trochu klidu a ticha.“

Bílý mrak a Kaprad' se otočili k odchodu, ale Ohnivý měsíc popoběhl za Popeluškou, která hladila Dlouhého po boku, aby ho uklidnila.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se.

„Běž s ostatními a nech mě pracovat,“ odpověděla Popeluška. Její kousavý tón připomněl Ohnivému měsíci její učitelku Žlutozubku. Když se Ohnivý otočil, dodala: „A mohl bys Bílého mraka požádat, aby mi na zbytek dne půjčil Deštíka. Učedník, který by mi chodil pro to či ono, by se hodil.“

„Dobrý nápad,“ odpověděl Ohnivý měsíc. „Řeknu mu to.“

Srdce mu probodla lítost. Dlouhý o Ohnivém měsíci pochyboval, když do lesa přišel, a měl příliš blízko k Měsíčnímu drápotvi. Ale když plány vražedného zástupce velitele vyšly na povrch, mourovatý válečník si uvědomil, komu patří jeho oddanost, a od té doby se stal jedním z nejspolehlivějších válečníků Ohnivého měsíce.

Když Ohnivý došel na mýtinu, spatřil Bílého mraka a Kapradě stát vedle Zářenky, která se jich úzkostlivě vyptávala, co se stalo. Z válečnického doupěte se vynořili i Myška a Šedý pruh, aby zjistili, co se děje.

Ohnivý přiběhl k Bílému mrakovi a předal mu Popeluščinu žádost ohledně Deštíka.

„Jistě,“ mňoukl bílý válečník. „Pro Deštíka je to také dobrý výcvik.“

„Co se stane Dlouhému?“ bědovala Zářenka. „Opravdu oslepné?“

„To Popeluška ještě neví,“ odpověděl Ohnivý měsíc. „Doufejme, že to není tak špatné, jak to vypadá.“

„Měla jsem štěstí,“ zamumlala si Zářenka pro sebe. „Já mám aspoň jedno oko ještě zdravé.“

Ohnivý přejel pohledem po ztrápených tvářích a snažil se je přivést na jiné myšlenky. „Co ta lovecká hlídka?“ zeptal se Bílého mraka a Kapradě. „Měli byste pokračovat, půjdu s vámi. Ať se děje cokoli, pořád musíme nakrmit klan.“

„Já povedu další,“ nabídl se Šedý pruh. „Myško, půjdeš se mnou?“

Šlachovitá hnědá válečnice přikývla a švihla ocasem. „Dojdu i pro Prachovouse,“ mňoukla.

Zatímco odbíhala k válečnickému doupěti, Ohnivý se naposledy ohlédl na tunel z kapradí. Na Popeluščině mýtince nyní panovalo ticho. „Ach, Hvězdný klane,“ zašeptal. „Nedovol, aby Dlouhý přišel o zrak.“

Tu noc byl Ohnivý měsíc příliš neklidný, aby se mohl uvelebit ve svém doupěti. Báł se, že se ten sen vrátí. Začal se děsit toho neznámého vřesoviště a tísnivého nářku koček, kterým nemohl nijak pomoci.

Když přecházel po mýtině, zaslechl z Popeluščina doupěte nějaké mumlání. Prodral se tunelem z kapradí, aby zjistil, o co jde. Dlouhý ležel na boku v kapradí před puklinou ve skále. Oči měl zavřené, ale vypadal příliš napjatě na to, aby spal. Zpod víček mu vytékaly lepkavé slzy.

Popeluška seděla vedle něj a něžně ho hladila špičkou ocasu po čele, přičemž mu šeptala konejšivá slova, jakými by matka uklidňovala své zraněné kotě. Jakmile se Ohnivý objevil, vzhlédla.

„Neměla bys odpočívat?“ zeptal se.

Její modré oči se v měsíční záři zaleskly. „Mohla bych se tě zeptat na to samé.“

Ohnivý měsíc pokrčil rameny a usadil se vedle ní. „Nemůžu spát. Jak je na tom Dlouhý?“

„Nejsem si jistá.“ Popeluška dloubla do hromádky rozzvýkaných listů z byliny, kterou měla vedle sebe, a něžně je přiložila Dlouhému na oči. Ohnivý měsíc poznal pronikavou vůni měsíčku. „Krvácení přestalo, díky Hvězdnému klanu,“ pokračovala léčitelka, „ale oči má pořád hodně nateklé.“

„Ohnivý měsíci,“ ozval se Dlouhý a zvedl hlavu, ale oči nechával pevně zavřené. „Co se se mnou stane, pokud oslepnu? Pokud už nebudu moct být válečníkem?“

„S tím si nedělej starosti,“ mňoukl Ohnivý pevně. „Ať se stane cokoli, v Hromovém klanu pro tebe vždy bude místo.“

Dlouhý si povzdechl a zase hlavu položil. Ohnivému měsíci se zdálo, že se trochu uvolnil, a doufal, že bude schopný usnout.

„Poslyš, Ohnivý měsíci,“ řekla Popeluška, zatímco přikládala léčivý obklad z měsíčku Dlouhému na oči. „Jako tvá léčitelka ti nařizuji, aby ses šel trochu vyspat.“ Pak tišeji dodala: „Tvůj sen jen tak nezmizí; to víš stejně dobře jako já. Musíš zjistit, co to znamená, a jediný způsob, jak to udělat, je nechat si o tom zdát, dokud na to nepřijdeš.“

Ohnivý měsíc zaváhal; nebyl si jistý, jestli s ní souhlasí. Ty sny mu zatím moc neprozradily. „Dobře,“ mňoukl neochotně. „Ale jestli se mi Hvězdný klan snaží něco říct, mohl by se vyjádřit jasněji.“

Poslechl Popelušku a rozběhl se do svého doupěte. Tentokrát však spal, aniž by se mu o čemkoli zdálo.

Brzo ráno se opět vrátil do léčitelčina doupěte a přinesl jí z hromady s úlovky veverku. Popeluška seděla vedle Dlouhého, který byl stočený do klubíčka a spal.

„Bylas tu celou noc?“ zeptal se Ohnivý a položil veverku před Popelušku.

„Kde jinde bych měla být? Dlouhý mě potřebuje. Neboj se, nej-

sem unavená,“ mňoukla, ale její obrovské zívnutí to okamžitě zpochybnilo.

„Včera večer jsi mi říkala, ať se jdu vyspat,“ podotkl Ohnivý měsíc. „Teď to nařizuji já tobě jako tvůj velitel. Dlouhému nijak neprospěje, když naše léčitelka onemocní.“

„Mám o něj strach,“ řekla Popeluška a ztišila hlas, i když Dlouhý pořád spal. „Myslím, že má v očích infekci. Ten králík měl asi špinavé drápy.“

Ohnivý měsíc pohlédl na Dlouhého zavřené oči. Nepřipadalo mu, že by se od předešlé noci něco změnilo: pořád je měl červené a nateklé, kolem mazlavá tekutina a dřeň z měsíčku.

„To jsou špatné zprávy,“ mňoukl. „Ale i tak. Myslím, že by ses měla najíst a pak si odpočinout. Pošlu ti sem zase Deštíka,“ dodal přesvědčivě. „Pomůže ti na Dlouhého dohlédnout a zavolá tě, kdyby se vzbudil.“

Popeluška se postavila a pořádně nahrabila záda, aby se protáhla. „Tak dobře,“ souhlasila. „Ale řekneš Deštíkovi, ať nejdříve nasbírá další měsíček? Na vrcholku rokliny je ho plno.“

„Pokud uvidím, jak sníš tu veverka.“

Popeluška se přikrčila k veverce, ale než se do ní pustila, opět k Ohnivému vzhlédla. „Strašně se bojím, že Dlouhému ten zrak nezachráním,“ přiznala.

Ohnivý měsíc se k ní přitiskl čumáčkem. „Každá kočka v klanu ví, že děláš, co můžeš. A Dlouhý to ví ze všech nejlíp.“

„Co když to nestačí?“

„Stačí. Hromový klan by si nemohl přát lepší léčitelku.“

Popeluška si povzdechla, zatrásla hlavou a pak se pustila do veverky. Ohnivý věděl, že jen mrhá dechem, když se ji snažil utěšit. Pokud Dlouhý opravdu oslepne, bude z toho Popeluška vinit sebe; stejně jako se vinila z toho, když partnerka Šedého pruha, Stříbrnka, zemřela při porodu.